

αυτοῦ θέλημα. Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ἀφοῦ ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἠρωτήθη ὑπὸ τινος φίλης ποῦ ἐσκόπευε νὰ ὑπάγῃ. “Δὲν ἐξεύρω,” ἀπεκρίθη. “Ὁ γείτων ἡμῶν Τ.,” εἶπεν ἐκείνη, “ὑπάγει εἰς τὸ Στρασβούργον νὰ διαχειμάρσῃ ἐκεῖ ὑπαγε μετ’ αὐτοῦ.” Τοῦτο κατένυξε τὴν καρδίαν τοῦ Στιλλίγγιου ἡσθάνθη ὅτι αὐτὴ ἦτον ἡ περιμενομένη ὑποδήλωσις. Ἐν τῷ μεταξύ, αὐτὸς ὁ Τ. εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, καὶ ὑπερευχαριστήθη μὲ τὴν πρότασιν. Ἡ εὐδαιμονία τοῦ Στιλλίγγιου ἐξηρτᾶτο ἤδη ἀπὸ τὸ νὰ γένη ἰατρός, καὶ πρὸς τοῦτο ἀπητούντο τούλάχιστον χίλια δίστηλα, ἐξ ὧν οὐδὲ τὰ ἑκατὸν ἐγνώριζε πόθεν νὰ προμηθευθῇ. Σταθερῶς μ’ ὄλον τοῦτο προσήλωσε τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ διελογίζετο ὡς ἐπομένως— “Ὁ Θεὸς τίποτε δὲν ἀρχίζει χωρὶς νὰ τὸ τελειώσῃ ἐνδόξως· εἶναι δὲ ἀληθέστατον, ὅτι αὐτὸς μόνος διέταξε τὰς παρούσας περιστάσεις μου χωρὶς τὴν ἰδικὴν μου συνέργειαν. Ἐπομένως εἶναι προσέτι ἀληθέστατον, ὅτι αὐτὸς θέλει ἐκτελέσει πᾶν τὸ περὶ ἐμὲ κατὰ τρόπον ἀξιώτατον ἑαυτοῦ.” Μειδιῶν ἔλεγε πολλάκις πρὸς τοὺς ἐπίσης ἐνδεεῖς φίλους του— “Ἀπορῶ πόθεν μέλλει νὰ μὲ στείλῃ χρήματα ὁ οὐράνιος Πατὴρ μου.” “Ὅτε δ’ ἐφάνερον ἄνησυχίαν, ἔλεγε, “Πιστεύσατε βεβαίως ὅτι ὁ δυνηθεὶς νὰ θρέψῃ χιλίους ἀνθρώπους μὲ ὀλίγον ἄρτον ζῆ ἀκόμη, καὶ εἰς αὐτὸν παραδίδομαι. Αὐτὸς βεβαίως θέλει εὐρεῖ μέσα. Μὴ μεριμνᾶτε· ὁ Κύριος θέλει προβλέψει.”

Μόνον τεσσαράκοντα ἐξ δίστηλα ἠμπόρεσε νὰ οικονομήσῃ διὰ τὸ ταξείδιόν του. Καθ’ ὁδὸν ἔτυχον εἰς αὐτὸν ἀνυπερβλήτα ἐμπόδια καὶ ἀργοπορία· ὥστε φθάσας εἰς τὸ Φραγκοφόρτον, τριῶν ἡμερῶν δρόμον ἀπέχον τοῦ Στρασβούργου, εἶχεν ἤδη ἐξωδευμένα ὅλα τὰ χρήματά του, πλὴν ἑνὸς διστήλου. Δὲν εἶπεν ὅμως εἰς κανένα τίποτε, ἀλλὰ περιέμενε τὴν βοήθειαν τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς του. Περιπατῶν εἰς τὴν ὁδὸν, καὶ προσευχόμενος ἐσωτερικῶς εἰς τὸν Ὑψιστον, ἀπήντησε τὸν κύριον Α., ἔμπορον ἐκ τοῦ τόπου τῆς διατριβῆς του, ὅστις εἶπεν εἰς αὐτὸν, “Στιλλίγγιε, διατί ἤλθες ἐδῶ;” “Ὑπάγω εἰς τὸ Στρασβούργον νὰ σπουδάσω τὴν ἰατρικὴν.” “Πόθεν πορίζεσαι τὰ ἀναγκαῖα;” “Ἔχω πλούσιον πατέρα εἰς τοὺς οὐρανοὺς.” Ὁ κύριος Α. ἠτένισεν εἰς αὐτὸν, καὶ ἠρώτησε, “Πόσα χρήματα ἔχεις πρόχειρα;” “Ἐν δίστηλον,” εἶπεν ὁ Στιλλίγγιος. “Λοιπὸν,” εἶπεν ὁ κύριος Α., “καὶ ἐγὼ εἶμαι εἰς τῶν οἰκονόμων τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς σου” καὶ τὸν ἐνεχείρισε τριάκοντα τρία δίστηλα. Θερμὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Στιλλίγγιου· “Τώρα,” εἶπεν, “εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος· δὲν χρειάζομαι πλέον τίποτε.” Ἡ πρώτη αὕτη ἀπόπειρα ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὸν τόσον θάρρος, ὥστε δὲν ἀμφίβαλλε πλέον ὅτι ὁ Θεὸς ἤθελε τὸν συνδράμει διὰ πάντα.

Ἀφοῦ διέτριψεν ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ Στρασβούργον, κατήντησαν πάλιν εἰς ἑν τὰ τριάκοντα τρία δίστηλα· ὅθεν καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχεται θερμότεα. Περὶ

τὸν χρόνον τοῦτον, ὁ συγκάτοικος αὐτοῦ, κύριος Τ., τὸν εἶπε μίαν πρωΐαν, “Στιλλίγγιε, πιστεύω ὅτι δὲν κρατεῖς πολλὰ χρήματα.” καὶ τὸν ἐπρόσφερε τριάκοντα δίστηλα εἰς χρυσόν, ἅτινα ἀσμένως ἐδέχθη ὡς ἐκ Θεοῦ. Μετ’ ὀλίγους μῆνας ἐφθασεν ὁ καιρὸς, καθ’ ὃν ὤφειλε νὰ πληρώσῃ τὰ διδάκτρα εἰς τοὺς καθηγητάς, εἰ δὲ μὴ, νὰ ἐξαλειφθῇ τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν μαθητῶν. Τὸ ἀργύριον ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ εἰς τὰς ἐξ ὥρας τὴν πέμπτην τὸ ἑσπέρας. Ἡ πρωΐα τῆς πέμπτης ἦλθεν, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀργύριον, οὐδὲ κανὲν μέσον δι’ οὗ νὰ τὸ προμηθευθῇ. Ἐδαπάνησεν ὅλην τὴν ἡμέραν προσευχόμενος. Ἦσαν ἤδη πέντε ὥραι μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ἀλλ’ ἀργύριον δὲν εἶχε φανῆν. Ἡ πίστις αὐτοῦ σχεδὸν ἤρχιζε νὰ ἐκλείπῃ· ἰδρῶς τὸν περιέχυσε· τὸ πρόσωπόν του κατεβράχῃ ἀπὸ δάκρυα. Κάποιος ἔκρουσε τὴν θύραν. “Ἐἰσελθε,” εἶπεν αὐτός. Ἦτον ὁ οἰκοκύριός του. “Ἦλθον,” εἶπεν ὁ κύριος Ρ., “νὰ ἴδω πῶς σὲ ἀρέσκει τὸ δωματίόν σου.” “Σᾶς εὐχαριστῶ,” εἶπεν ὁ Στιλλίγγιος· “μὲ ἀρέσκει πολὺ.” “Μίαν ἄλλην ἐρώτησιν ἤθελον νὰ σ’ ἐρωτήσω,” εἶπεν ὁ οἰκοκύριος· “ἔφερες χρήματα μαζῆ σου;” Ὁ Στιλλίγγιος λέγει ὅτι ἡσθάνθη ὡς ὁ Ἀμβρακοῦμ, ὅτε ὁ ἄγγελος ἤρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν Βαβυλῶνα. “Ὅχι, δὲν ἔχω ἀργύριον,” ἀπεκρίθη. Ὁ οἰκοκύριος τὸν ἐθεώρησεν ἐκπεπληγμένον, καὶ τελευταῖον εἶπε, “Βλέπω ὅτι ὁ Θεὸς μ’ ἔστειλε πρὸς βοήθειάν σου.” Ἀμέσως δ’ ἐξῆλθε, καὶ μετ’ ὀλίγον ἐπέστρεψε φέρων τεσσαράκοντα δίστηλα εἰς χρυσόν.

“Τότε,” λέγει ὁ Στιλλίγγιος, “ἡσθάνθη ὡς ὁ Δανιὴλ εἰς τὸ σπήλαιον τῶν λεόντων, ὅποτε ὁ Ἀμβρακοῦμ ἔφερεν εἰς αὐτὸν τὴν τροφήν του.” Ἐπεσε δ’ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν μετὰ δακρῶν. Ἐπομένως ὑπῆγε, καὶ ἐπλήρωσε τὰ διδάκτρα ὡς οἱ πλουσιώτεροι. Ὁλόκληρος ἡ ἀκαδημαϊκὴ ζωὴ του δὲν ἦτον εἰμὴ σειρὰ τοιοῦτων περιστάσεων. Πολλάκις ἔστερεῖτο ἀπὸ χρήματα· δὲν ἐζήτηι ὅμως παρ’ ἀνθρώπου· διότι δὲν εἶχε τινα, παρ’ οὗ νὰ ζητήσῃ· ἐζήτηι ὅμως παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅστις πάντοτε τὸν ἐδίδεν εἰς τὰς ἀνάγκας του. Θερμῶς ἐπεκαλεῖτο τὴν θείαν ὀδηγίαν, καὶ ἡσθάνετο ὅτι τὴν ἐλάμβανε· μετεχειρίζετο μὲν πάντα νόμιμον τρόπον εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν ἰδίων του χρειῶν, καὶ ὠφειλετο ἀπὸ πᾶν δυνατὸν μέσον· ἀλλ’ ὅτε δὲν εἶχεν ἰδιά του μέσα, ἐζήτηι βοήθειαν παρὰ Θεοῦ, καὶ πάντοτε ἐλάμβανε τὸ ζητούμενον. Κατέστη δὲ εἰς τῶν χρησιμωτέρων ἰατρῶν, καὶ μεγιστος εὐεργέτης τῶν πενήτων. Εἶχε θαυμαστὴν πεῖραν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἔδωκε τὸ φῶς ἐν μέρει ἢ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς δύο χιλιάδας ἀνθρώπων σχεδὸν τυφλῶν, ἐξ ὧν οἱ πλεῖστοι ἦσαν πένητες, καὶ ἀνίκανοι νὰ τὸν ἀνταμείψωσι. Θέλομεν ἀποδείξιν ἰσχυροτέραν ὅτι ὁ Θεὸς ἦτον ὀδηγός του;